Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: ”Helten”, i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 5. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278552064/facsimile.pdf (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Helten

Planen var jo dog hans og skulde nu fuldføres — hvad vilde han mere?

Men pludselig knyttede han Hænderne, løftede dem som til Slag, rejste sig og trådte hen til Vinduet.

Havet bredte sig dernede, ind i den skyede Horizont, uoverskueligt, gråblåt, svagt glitrende af Sol.

Han lod Hænderne synke.

Å, hvad vilde han? Havet lå mellem ham og dem, Årene mellem ham og hans Plan! De havde arbejdet, mens han havde drømt — rejst Penge og søgt Statstilskud, mens han arbejdede videre med Planen — på Papiret, forvirredes og tabte Troen på den og sig selv, her hvor han sad, Mile fra Mennesker og Tiden.

I Guder, hvorledes var han kommet her! Hvor var det faldet ham ind: Læge på en Ø syv Mil fra nærmeste Kyst, en Ø med knap tohundrede Indbyggere — han, der fra spædt Barn var tumlet om, den halve Jord over, fra Nord til Syd, fra Øst til Vest; som havde alle Jærnbanehjuls Hamren, alle Dampskibes Dunken i sit Blod, alle Horizonters Virvar for sine Øjne, alle Folkeslags Tungemål i sine Øren, han, det rejsende Århundredes Barn mer end nogen; som havde lidt mer end nogen for dets Synder — for at han skulde føre det til Hvile og Fred, han, Århundredets Læge, han var endt her!

Og hvorfor?

Erik Lange vendte sig hastigt mod Døren ind til Ellens Stue, men standsede så — — Å nej, han slap ikke! Langt før og langt dybere: fordi han var Århundredets Barn mer end nogen: fordi han aldrig havde lært at vente, at tåle, at gro — — Fordi han ikke havde kunnet bie, havde han mistet; fordi han kaldte Nuet al Fremtid, et Øjeblik Evigheden, havde han sat sin Evighed overstyr: sin Gerning, sin Bestemmelse — for hendes Skyld derinde, for sin egen.

Distriktslæge-Embedet her var ledigt, han havde søgt det: så kunde Ellen og han gifte sig, og han i Ensomhed modne sin Plan.

Nu var Planen fuldført af andre — og Ellen og han — —

Å — han gjorde en afværgende Bevægelse — —